

UZASADNIENIE

W dniu 20 lutego 2020 roku J. J. odwołał się od decyzji ZUS-u z dnia 24 stycznia 2020 roku odmawiającej mu przyznania prawa do świadczenia uzupełniającego. W uzasadnieniu pełnomocnik wnioskodawcy matka wskazała na stan zdrowia z uwagi na przebyte choroby i jej zdaniem niezdolność do samodzielnej egzystencji /k.2 odwołanie/.

Pozwany ZUS wniósł o odrzucenie odwołania wskazując, że decyzja została wydana w oparciu o orzeczenie lekarza orzecznika, od którego strona nie złożyła sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 października 2019 roku J. J. złożył wniosek o przyznanie prawa do świadczenia uzupełniającego /k.1 akt ZUS - wniosek/.

W dniu 19 grudnia 2019 roku Lekarz Orzecznik ZUS uznał, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Powyższe orzeczenie zawierało pouczenie o sposobie i terminie zaskarżenia /niesporne- k.6 akt ZUS - orzeczenie lekarza orzecznika/.

Od orzeczenia Lekarza Orzecznika nie złożono sprzeciwu / okoliczność bezsporna/.

W dniu 24 stycznia 2020 roku ZUS I Oddział w Ł. wydał decyzję odmawiającą prawa do świadczenia uzupełniającego, wskazując iż podstawą wydania decyzji było orzeczenie Lekarza Orzecznika / niesporne, k.8 akt ZUS -decyzja/.

Od powyższej decyzji w dniu 20 lutego 2020 roku zostało złożone odwołanie , które kwestionowało jedynie przesłanki medyczna czyli niezdolność do samodzielnej egzystencji/k.2 odwołanie/.

Zgodnie z art. 477⁹ § 3¹ zd. 1 kpc sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Art. 477⁹ § 3¹ kpc wprowadzony ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw /D.U. nr 121, poz.1264/ oznacza, iż możliwość rozpoznania przez Sąd odwołania wniesionego w określonych w nim sprawach uzależniona jest od wyczerpania przez zainteresowanego dwuinstancyjnego trybu orzekania w przedmiocie niezdolności do pracy, jako przesłanki prawa do określonych świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Niedochowanie tego trybu skutkuje odrzuceniem odwołania / por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 listopada 2007 r. IIIAUa 328/07 lex nr 399971/.

Wnioskodawca może jedynie ewentualnie starać się przywrócić terminu do złożenia sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika, jednakże w tej kwestii właściwym do rozpoznania takowego wniosku jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., nie zaś Sąd Okręgowy w Łodzi.

Wobec powyższego orzeczono jak w postanowieniu.

Niezależnie od powyższego Sąd ustalił dodatkowo w oparciu o dowód z opinii biegłych lekarzy neurologa i onkologa, iż rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia i stan sprawności organizmu nie uzasadnia stwierdzenia niezdolności do samodzielnej egzystencji (opinie biegłych neurologa k.36-38, onkologa 40-41).

Uznając opinie za wiarygodny dowód brak więc niezależnie od przyczyn formalnych wskazanych wyżej podstaw do przyznania świadczenia uzupełniającego w rozumieniu art.1 ust.3, art. 2 i art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz.U. z 2019r. poz 1622).

Zarządzenie: Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem

Doręczyć pełnomocnikowi w-cy.